

Reproducció assistida

Josep M. Riu

El fet és que la Nicol i l'Hanníbal, havent fracassat al llarg dels primers quinze anys de matrimoni en l'intent de portar un fill al món, van decidir posar-se en mans de l'IRHA (Institut de Reproducció Humana Assistida), un centre especialitzat en el tractament biogenètic de tota mena de problemes reproductius.

Primer de tot, l'HIRA els va sotmetre a una prova de fecunditat de gran volada científica --i, per això mateix, considerada definitiva-- que va donar un resultat net i cru: el marit presentava un quadre d'incapacitat reproductora de caire psicosomàtic irreversible que li venia d'un trauma profund de joventut que, a la vegada, li venia d'un accident que havia patit, en un centre de remunta cavallina de l'Exèrcit de Terra, quan feia la mili.

Un pic desentranyat el problema, el Dr. Galloto --eminent especialista en reproducció humana i director de l'IRHA-- els va proposar dues possibles solucions: fertilitzar la dona amb esperma d'un donant anònim o bé implantar-li directament un embrió congelat. Però l'Hanníbal, que no suportava la idea de quedar-se --tant en un cas com en l'altre-- fora de joc, no n'acceptà cap de les dues. Llavors, el metge es va treure un as de la mànega: el GRH (Gestador Remot d'Humans), un claustre matern cibernètic de darrera generació que, a partir d'un zigot congelat, era capaç de dur --ell tot sol-- un embaràs a bon fi. Els futurs pares, l'únic que havien de fer era esperar els nou mesos de rigor i, arribat el moment del part, posar-hi els braços i rebre'n el fill. Aquesta solució tenia el do de la imparcialitat.

La Nicol no s'ho va fer dir dues vegades, i acceptà el GRH encantada. L'Hanníbal, si bé en un principi es tancà en banda (perquè el problema de fons no era el GRH, sinó admetre la realitat de la seva eixorquia), hi accedí després de rebre l'ajuda del DPI (Departament de Psicologia de l'IRHA). Tot seguit, se'ls

va plantejar un nou i delicat trencacolls: escollir embrió. En aquest aspecte, l'oferta del BEI (Banc d'Embrions de l'IRHA) --per bé que no era il·limitada-- abastava una àmplia gamma de possibilitats. Però la parella, d'entrada, només coincidia en dues coses: l'hereu havia de ser mascle i de raça blanca. L'escull més important eren les aptituds potencials del futur fill, ja que el marit desitjava un embrió dotat genèticament per a les finances (o, si no, per a l'alta direcció empresarial), i la muller, per a l'art i la cultura en general.

Les discussions per a la tria del germen humà corrien perill d'eternitzar-se. Sort del Dr. Galloto, que tenia sol·lucions per a quasi tot, i suggerí al matrimoni d'utilitzar l'OCBEI (Ordinador Central del BEI). El procediment era senzill: les preferències genealògiques manifestades pels interessats s'introduïen a dins de la computadora i, en funció d'aquestes, el PATE (Programa d'Adjudicació Ternària d'Embrions) reduïa les més de 15.000 opcions que oferia el BEI a tres. La idea els va agradar. Al capdavall, la informàtica s'havia inventat per estalviar feina i mals de cap als usuaris.

Un camí activat l'OCBEI, el PATE va elaborar aquesta terna d'embrions candidats: (a) Embrió E012879025. Progenitors: un magnat del món de la banca privada i una astrofísica de primera línia. Aptituds potencials (per aquest ordre): dret, ciències polítiques, economia i matemàtiques; (b) Embrió A016008297. Progenitors: anònims. Aptituds potencials (per aquest ordre): pilot de cotxes de curses, conductor de vehicles pesants i mecànic d'automoció; i (c) Embrió A020011923. Progenitors: un cate- dràtic de grec clàssic i una mezzoso-

prano de fama internacional. Aptituds potencials (per aquest ordre): filosofia de l'art, belles arts, música i paleografia. Però, tot i que la terna era prou llaminera, marit i muller tan sols es van posar d'acord en descartar l'opció b. Pel que fa a les altres dues, com que ell es decantava per la a i ella per la c, van acordar de fer-s'ho tirant una moneda enlaire.

--Si surt cara, ens quedarem amb la a, i si surt creu, amb la c. OK, nena?

--digué l'home, amb l'estil una mica fatxenda que li era propi.

El Dr. Galloto, per la seva posició imparcial, es va oferir a fer-ne el llançament.

--Alea iacta est --sentencià el metge, just en el moment d'impulsar el petit disc metàl·lic cap amunt.

L'espòs va encreuar els dit. L'esposa va tocar fusta. La moneda s'enlairà i, amb la mateixa rapidesa que pujà, baixà. L'ocasional discòbol de bata blanca l'entomà amb el palmell de la mà dreta i, amb un àgil moviment de canell, se la va passar a la mà esquerra. L'ambient era tens i el suspens total.

--Creu! --proclamà, finalment, el científic.

--Bingo! --crià exultant, la muller.

--Merda! --bramà contrariat, el marit.

A partir d'aquell moment, tot (embaràs, part i criança) va anar com una seda. Ara bé: quan l'Hanníbal i la Nicol van decidir tornar el fill a l'IRHA al·legant que no s'assemblava en res al model descrit en la fitxa tècnica de l'embrió, l'IRHA els va respondre que ho sentien molt però que no admetien devolucions. I menys al cap de vint anys.